

RICHELLE MEAD

UPÍRSKA AKADÉMIA

POSLEDNÁ OBEŤ

ZA SKUTOČNÚ SLOBODU SA PLATÍ NAOZAJ VELA.

UPÍRSKA (24) AKADÉMIA

RICHELLE MEAD

napísala tieto knihy:

séria Upírska akadémia

UPÍRSKA AKADEMIA

MRAZIVÝ BOZK

TIEŇOM POBOZKANÁ

KRVAVÝ SLUB

SPÚTANÉ MÁGIOU

POSLEDNÁ OBEŤ

UPÍRSKA
AKADÉMIA

POSLEDNÁ OBEŤ

RICHELLE MEAD

slovar

Copyright © 2010 Richelle Mead

Translation © Gabriela Patkolová 2015

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2015

ISBN 978-80-556-1272-0

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Knihu venujem Richovi Baileymu a Alanovi Dotymu,
učiteľom, ktorí výrazne ovplyvnili môj štýl písania,
ako aj všetkým svojim priateľom-učiteľom, ktorí práve
teraz pomáhajú mladým nádejným spisovateľom.

Aj naďalej bojujte na strane dobra, vy všetci.

NENÁVIDÍM KLIETKY.

Veď ani do zoo nechodím rada. Keď som tam bola prvý raz, skoro som dostala pri pohľade na tie úbohé zvieratá klaustrofobický záchvat. Nedokázala som si predstaviť taký život. Občas mi dokonca prišlo ľúto aj kriminálnikov odsúdených na doživotie. A už vôbec, ani v najhoršom sne, som nepočítala s tým, že by som *ja* mala stráviť život za mrežami.

No v poslednom čase mi osud uštedril viacero nečakaných rán a presne tak som skončila: zatvorená v cele.

„Héééj!“ vrieskala som, zvierajúc oceľové mreže, ktoré ma izolovali od sveta. „Dokedy tu ešte budem? Kedy bude súd? Nemôžete ma držať v tejto temnici donekonečna!“

Fajn, temnica možno nebolo až také priliehavé označenie, aspoň pokiaľ išlo o charakteristické temno a zhrdzavené reťaze. Trčala som v malej cele s nudnými bielymi stenami, nudnou dlážkou a vlastne... s nudným úplne všetkým. Úzkostlivo čistým. Sterilným. Chladným. Vlastne pôsobila oveľa depresívnejšie než akákoľvek stuchnutá hladomorňa. V dlaniach ma studenili tvrdé a nepoddajné mreže. Lesklý kov pod fluorescenčným svetlom iritoval môj citlivý zrak. Žmúrila som na plece muža meravo stojaceho vedľa vchodu do cely. Dovtípila som sa, že na chodbe budú aj ďalší štyria strážcovia, na ktorých nedovidím. Takisto mi došlo, že žiadny z nich mi neodpovie. Ani to ma však za uplynulé dva dni neodradilo od neustáleho dožadovania sa vysvetlenia.

Keď mi ako zvyčajne odpovedali tichom, vzdychla som si a zvalila sa na lôžko v kúte. Ako všetko ostatné v mojom novom domove, aj lôžko bolo bezfarebné a strohé. Áno. Vážne som si začínala želať, aby ma strčili do ozajstnej temnice. Potkany a pavučiny by ma aspoň ako-tak rozptýlili. Zahľadela som sa do stropu a okamžite ma prepadol rovnaký pocit dezorientácie, aký som mala od prvej chvíle, čo som sem vkročila: rúcal sa na mňa strop aj steny. Nedokázala som dýchať. Steny okolo sa približovali a nezostával mi už ani kúsoček miesta a vzduchu...

Prudko som sa posadila, lapajúc po dychu. *Prestaň civieť na strop a steny, Rose*, karhala som sa. Radšej som teda uprela zrak na svoje zopnuté ruky a snažila sa prísť na to, ako som sa dostala do tejto šlamastiky.

Natískalo sa jediné vysvetlenie: niekto na mňa našil zločin, ktorý som nespáchala. A nešlo o nijakú maličkosť, ale rovno vraždu. Ktosi mal toľko drzosti, aby ma obvinil z najzávažnejšieho zločinu, aký mohol moroj či dampír spáchať. Nechcem tvrdiť, že som nikdy predtým nezabila. Zabila. A mala som na rováši aj viacero porušení pravidiel (a zákonov). No chladnokrvná vražda sa v mojom portfóliu nenachádzala. A už vôbec nie kráľovražda.

Pravdupovediac, s kráľovnou Tatianou sme neboli kamošky. Tatiana bola chladná a vypočítavá panovníčka vládnuca morojom – živým, mágiu ovládajúcim upírom, ktorí však kvôli krvi nezabíjali. Náš vzťah bol komplikovaný z viacerých dôvodov. Jedným bolo moje randenie s jej prasynovcom Adrianom. K ďalším patrili môj nesúhlas s jej stanoviskom k boju proti strigom – zlým nemŕtvym upírom, ktorí nás všetkých prenasledovali. Tatiana ma niekoľkokrát zneužila, ale nikdy som jej neželala smrť. Niekto iný zjavne áno, lenže narafočil to tak, aby všetky dôkazy smerovali ku mne. Najusvedčujúcejším z nich boli moje odtlačky na striebornom kolíku, ktorým bola Tatiana

zabitá. Ako by to nestačilo, bol to skutočne *môj* kolík. Prirodzene, že na ňom našli moje odtlačky prstov. Tomuto faktu však ostatní nevenovali pozornosť.

Opäť som si povzdychla a z vrecka vytiahla pokrčený útržok papiera. Moje jediné rozptýlenie. Stískala som ho v ruke; nepotrebovala som ho čítať. Dávno som poznala jeho obsah na spamäť. Nútil ma prehodnotiť všetko, čo som doteraz vedela o Tatiane. Vlastne ma nútil prehodnotiť kopec vecí.

Frustrovaná prostredím, v ktorom som sa nachádzala, som ušla do sveta kohosi iného: svojej najlepšej kamošky Lissy. Lissa bola morojka a mňa s ňou spájalo psychické puto, ktoré mi dovoľovalo vojsť do jej mysle a pozorovať svet jej očami. Všetci moroji ovládali nejaký druh živelnej mágie. Lissa mala dar ducha – živlu, s ktorým boli späté rôzne psychické a liečivé schopnosti. U morojov, ovládajúcich najmä fyzické živly, to bola vzácnosť. Stále sme celkom nerozumeli jeho neuveriteľnej moci. Pred pár rokmi ma Lissa pomocou ducha priviedla späť zo sveta mŕtvych a vtedy sa zrodilo naše puto.

Pobyt v jej mysli ma oslobodil z mojej klietky, ale nijako inak *môj* problém neriešil. Od toho vypočúvania, kde vyrukovali s dôkazmi proti mne, sa Lissa všemožne snažila dokázať moju nevinu. To, že na vraždu použili *môj* kolík, bol totiž iba začiatok. Moji nepriatelia všetkým bez váhania pripomenuli, akú nevráživosť som prechovávala ku kráľovnej, a dokonca si zohnali aj svedka, ktorý vypovedal, kde som sa nachádzala v čase vraždy. Po jeho svedectve mi nezostalo žiadne alibi a Rada rozhodla, že má dosť dôkazov, aby ma postavila pred riadny súd – kde si vypočujem svoj ortieľ.

Lissa sa ich zúfalo pokúšala presvedčiť, že to na mňa narafičili, no nedarilo sa jej nájsť nikoho, kto by ju vypočul. Celý morojský Kráľovský dvor pohltili prípravy na Tatianin okázalý pohreb.

Smrť monarchu bola veľká udalosť. Aby sa zúčastnili na tom divadle, zišli sa tu moroji a dampíri – poloviční upíri ako ja – z celého sveta. Jedlo, kvety, výzdoba, dokonca živá muzika... Na komplotku. Pochybujem, že by tie prípravy boli také veľkolepé, ak by sa Tatiana napríklad vydávala. Pri toľkej aktivite a ruchu sa momentálne o mňa nikto nezaujímal. Pokiaľ išlo o názor väčšiny, bola som bezpečne uprataná preč, aby som už nemohla vraždiť. Spravodlivosti bolo učinené zadosť. Prípad vyriešený.

Skôr než som rozpoznala, kde sa Lissa nachádza, rozruch vo väzení ma vrátil do vlastnej hlavy. Ktosi sa dožadoval, že ma chce vidieť. Moja prvá návšteva po niekoľkých dňoch. Srdce sa mi rozbúchalo a priskočila som k mrežiam dúfajúc, že ide o niekoho, kto mi oznámi, že je to celé hrozný omyl.

Môj návštevník však *zďaleka* nebol ten, koho som čakala.

„Starúš,“ povzdychla som si unavene. „Čo tu robíš?“

Predo mnou stál Abe Mazur. Ako vždy, pohľad na neho stál za to. Leto bolo v plnom prúde – horúce a vlhké, keďže sme boli presne v srdci pensylvánskeho vidieka – no ani to ho neodradilo od toho, aby sa nahodil do obleku. Výstredného, šitého na mieru a doplneného fialovou hodvábnou kravatou a šatkou v rovnakom odtieni, ktorá to celé zabila. Zlaté šperky na jeho tmavšom odtieni pleti priam kričali. Dokonca sa mi zdalo, že si nedávno dal zastrihnúť svoju čiernu briadku. Abe bol moroj, a hoci nepatril ku kráľovským, mal taký vplyv, akoby bol jedným z nich.

A okrem toho to bol môj otec.

„Som tvoj právnik,“ odvetil veselo. „Prišiel som ti dať právnu radu, samozrejme.“

„Ty nie si právnik,“ pripomenula som mu. „A rada, čo si mi dal naposledy, bohvieako nepomohla.“ To odo mňa nebolo pekné. Abe – napriek tomu, že nemal nijaké právnické vzdelanie – ma zastupoval na vypočúvaní. Ale vzhľadom na fakt, že ma

zavreli a čakal ma súd, netreba zdôrazňovať, že mu to veľmi nešlo. No v toľkej samote som mala čas uvedomiť si, že v niečom mal pravdu. Žiadny právnik, akokoľvek dobrý, by ma z toho nevysekal. Zaslúžil si teda uznanie za to, že sa ujal strateného prípadu, aj keď vezmúc do úvahy náš vágny vzťah som stále nemala šajnu, prečo. Ako najpravdepodobnejší dôvod sa mi javila jeho nedôvera voči kráľovským, ako aj to, že to zrejme považoval za svoju rodičovskú povinnosť. V tomto poradí.

„Náhodou som bol skvelý,“ namietol. „Zato tvoj strhujúci prejav o tom, ako by som ju zavraždila ja, nám ani trochu nepomohol. Vnuknúť sudkyni takú predstavu nebolo práve najmúdrejšie.“

Ignorovala som jeho štiplavú poznámku a založila si ruky na hrudi. „Tak načo si prišiel? Je mi jasné, že nejde o otcovskú návštevu. Nikdy nerobíš nič len tak.“

„Samozrejme, že nie. Načo robiť veci bezdôvodne?“

„Nezačínaj s tou svojou prekrútenou logikou.“

Žmurkol. „Nezáviď. Keď sa budeš snažiť a vložíš sa do toho celá, jedného dňa možno zdedíš moje brilantné logické myslenie.“

„Abe,“ varovala som ho. „Vyklop to.“

„Dobre, dobre,“ ustúpil. „Prišiel som ti oznámiť, že tvoj proces sa pravdepodobne začne skôr.“

„Č-čo? To je skvelá správa!“ Aspoň to som si myslela. Jeho výraz však vravel čosi iné. Lenže podľa toho, čo som počula, som na proces mohla čakať aj celé mesiace a už len pomyslenie na to – ako som zatvorená v tejto cele tak dlho – mi spôsobovalo klaustrofobický závrat.

„Rose, uvedomuješ si, že tvoj proces bude navlas rovnaký ako to vypočúvanie? Rovnaké dôkazy, rovnaký verdikt.“

„Hej, ale dovtedy sa musí dať niečo podniknúť, nie? Nájsť dôkazy, ktoré ma očistia?“ Zrazu som jasne videla, v čom je

problém. „Keď vravíš ‚skôr‘, o akom časovom horizonte sa bavíme?“

„V ideálnom prípade až po korunováci nového kráľa či kráľovnej. Vieš, ako súčasť korunovačných osláv.“

Hovoril to akoby nič, ale keď som sa mu zahľadela do tmavých očí, vyrozumela som, čo to znamená. V duchu som začala počítať. „Pohreb je tento týždeň, voľby sú hneď po... Chceš tým povedať, že by ma mohli súdiť a odsúdiť prakticky ani nie do dvoch týždňov?“

Abe prikývol.

Znovu som sa rozbehla k mrežiam a srdce mi išlo vyskočiť z hrude. „*Dvoch týždňov?* To myslíš vážne?“

Keď vravel, že proces bude možno skôr, myslela som si, že najskôr tak o mesiac. To by bolo dosť času na nájdenie nových dôkazov. Ako? Ešte som nevedela. Lenže teraz čas pracoval proti mne. Dva týždne nestačili. Najmä keď sa na Dvore dialo toľko vecí. Ešte pred chvíľou som sa hrozila dlhého pobytu za mrežami. Teraz mal byť ten pobyt prikrátky a odpoveď na moju ďalšiu otázku to mala ešte zhoršiť.

„Ako dlho?“ spýtala som sa, snažiac sa ovládnuť svoj roztrasený hlas. „Ako dlho po vynesení verdiktu... vykonajú rozsudok?“

Doteraz som netušila, čo všetko som podedila po Abovi, ale v jednej veci sme boli očividne rovnakí: zlé správy sme oznamovali nekompromisne.

„Pravdepodobne okamžite.“

„Okamžite.“ Cúvla som. Takmer som sa posadila na posteľ, no vzápätí som pocítila nový nával adrenalínu. „Okamžite? Takže tak. Dva týždne. O dva týždne môžem byť... mŕtva.“

Lebo presne to – taký ortieľ nado mnou visel od chvíle, ako ktosi nastrčil dosť dôkazov, aby ma dostal. Vrahovia kráľovien

nekončili vo väzení. Boli *popravení*. Len málo zločinov vo svete morojov a dampírov si vyslúžilo taký trest. Naše súdnictvo sa snažilo byť civilizované, aby sme ukázali, že sme lepší ako krvilační strigoji. No isté zločiny si v očiach zákona zasluhovali smrť. Istí poddaní si ju zasluhovali – napríklad takí vlastizradní vrahovia. Keď na mňa dolahla váha mojej budúcnosti, celá som sa rozklepala a už-už sa mi do očí tislí slzy.

„To nie je fér!“ hlesla som. „To nie je fér a ty to vieš!“

„Nezáleží na tom, čo viem ja,“ odvetil pokojne. „Ja ti len oznamujem, ako sa veci majú.“

„Dva týždne,“ zopakovala som. „Čo zmôžeme za dva týždne? Veď... máš už nejaké stopy, alebo nie? Alebo... alebo... stihneš dovtedy niečo vyňuchať? V tom si dobrý.“ Mlela som piate cez deviate a uvedomovala si, že zniem hystericky a zúfalo.

„Bude ťažké niečo dosiahnuť,“ vysvetľoval. „Na Dvore majú plné ruky práce s pohrebom a s voľbami. Všade vládne chaos – čo je aj nie je dobré.“

O prípravách som sa dozvedela prostredníctvom Lissy. Videla som, k akému blázincu sa schyľuje. Najstť akékoľvek dôkazy v tejto trme-vrme nemusí byť iba ťažké. Mohlo by sa to ukázať priam nemožné.

Dva týždne. Dva týždne a môžem byť mŕtva.

„Nesmiem,“ začala som, no zlomil sa mi hlas. „Nie je... mi súdené zomrieť takto.“

„Ale čo?“ Abe nadvihol obočie. „Ty vieš, ako ti je súdené zomrieť?“

„V bitke.“ Jednej slzičke sa podarilo prešmyknúť, no rýchlo som ju utrela. Celý život som mala reputáciu drsniačky. Nechcela som o ňu prísť. Najmä nie teraz, keď na tom tak záležalo. „V boji. Pri obrane tých, ktorých milujem. Nie... nie pri plánovanej poprave.“

„Aj toto je bitka, svojím spôsobom,“ podotkol. „Akurát nie fyzická. Dva týždne sú dva týždne. Je to na figu? Áno. Ale vždy lepšie ako jeden týždeň. A možné je všetko. Hádám sa objavia nové dôkazy. Jednoducho treba vyčkať. Veď sa uvidí.“

„Neznášam čakanie. Táto cela... je taká malá. Dusím sa tu. Zabije ma skôr ako poprava.“

„O tom pochybujem.“ Abe sa tváril stále rovnako odmerane, bez známky súcitu. Tvrdá láska. „Nebojácne si čelila tlupe strigojov a nevieš si rady s malou celou?“

„Nejde len o to! Teraz tu musím trčať celé dni s vedomím, že každou minútou som bližšie k smrti a neexistuje takmer žiadny spôsob, ako to zastaviť.“

„Niekedy sú pre nás najväčšou skúškou situácie, ktoré nie sú samy o sebe nebezpečné. Niekedy je najťažšie zo všetkého vôbec prežiť.“

„Ježiši. Nie. Nie.“ Odstúpila som od mreží a začala chodiť do kruhu. „Nezačínaj s týmito ušľachtilými sračkami. Pripomíň mi Dimitriho, keď ma očkoval svojimi životnými múdrosťami.“

„On si prežil to isté. A prežije aj ďalšie veci.“

Dimitri.

Zhlboka som sa nadýchla, aby som sa upokojila, než niečo poviem. Až do tejto vraždy predstavoval Dimitri najväčšiu komplikáciu v mojom živote. Pred rokom – hoci mi to pripadalo ako večnosť – bol mojím inštruktorom na strednej a pripravoval ma na povolanie strážkyne, ktorá chráni morojov. To sa mu aj podarilo – a ešte oveľa viac. Zamilovali sme sa do seba, čo bolo zakázané. Vyrovnali sme sa s tým najlepšie, ako sme vedeli. Dokonca sme prišli na spôsob, ako byť spolu. No naše spoločné nádeje sa rozplynuli, keď ho uhryzol a prebudil jeden strigoj. Pre mňa to bola nočná mora. Potom, vďaka zázraku,

v ktorý nik neveril, ho Lissa pomocou mágie ducha priviedla späť a spravila z neho opäť dampíra. Lenže nie všetko bolo automaticky také ako predtým.

Zazrela som na Aba. „Dimitri to prežil, ale mal z toho príšerné depky! A stále aj má. Zo všetkého.“

Dimitriho prenasledoval pocit viny pre hrôzy, ktoré napáchal ako strigoj. Nedokázal si odpustiť a tvrdil, že už nikdy nebude nikoho milovať. Určite mu nepomohol ani fakt, že som začala chodiť s Adrianom. Po viacerých márných pokusoch som sa zmierila s tým, že medzi Dimitrim a mnou je koniec. Pohla som sa ďalej v nádeji, že s Adrianom sa nám možno podarí vybudovať niečo skutočné.

„Správne,“ prehodil Abe sucho. „On má depky a ty si stelesnenie šťastia a radosti.“

Vzdychla som si. „Baviť sa s tebou je občas ako baviť sa sama so sebou: pekná otrava. Prišiel si vôbec kvôli niečomu konkrétnemu? Okrem toho, že si sa zahral na posla zlých správ? Bola by som radšej, keby som o ničom nevedela.“

Nemala by som zomrieť takto. Nemala by som vedieť, koľko času mi zostáva. Dátum mojej smrti predsa nemôže figurovať v akomsi kalendári.

Mykol plecom. „Len som ťa chcel vidieť. Aj ako to tu vyzerá.“

Áno, to áno, uvedomila som si. Abov pohľad sa počas rozhovoru zakaždým vracal ku mne. Nebolo pochyb, že sa sústreďil na mňa. Okrem toho, na našom hašterení nebolo nič, čo by vo mne vzbudilo podozrenie. No všimla som si, že pohľadom podchvíľou zabľúdil aj inam – do chodby, mojej cely a na každú detail, ktorý ho zjavne fascinoval. Prezývku *Zmej* – *Zmija* – si predsa nevyslúžil pre nič, za nič. Večne kalkuloval a hľadal možnosti, ako využiť čokoľvek. Zdá sa, že sklony k šialenostiam boli v našej rodine dedičné.

„A chcel som ti pomôcť trochu zabiť čas.“ Usmial sa a spod pazuchy vytiahol zopár časopisov a knihu. „Toto ti azda zlepší náladu.“

Pochybovala som, že by niečo dokázalo odpútať moju pozornosť od dvojtyždňovej lehoty, ktorá mi tikala pod zadkom. Boli to lifestylové časopisy o móde a účesoch a kniha mala názov *Gróf Monte Christo*. Zdvihla som ju a chcelo sa mi vtipkovať, vlastne robiť čokoľvek, čo by zmiernilo realitu.

„Videla som film. Tvoj nenápadný symbolizmus nie je až taký nenápadný. Teda, ak si v nej neschoval pilník.“

„Kniha je vždy lepšia ako film.“ Zvrtol sa na odchod. „Možno nabudúce rozvineme hlbšiu literárnu debatu.“

„Počkaj.“ Odhodila som časopisy a knihu na posteľ. „Skôr než odídeš... v tom zmätku dosiaľ nikto ani raz nespomenul, že by mal podozrenie, kto ju vlastne zabil.“ Keď Abe neodpovedal, ostro som na neho zazrela. „Veríš, že som to neurobila, že?“ Podľa mňa sa mi pokúšal pomôcť, aj keď bol presvedčený, že som vinná. Nebolo by to až tak od veci.

„Verím, že moja sladká dcérenka je schopná spáchať vraždu,“ povedal nakoniec. „Ale nemá na svedomí túto.“

„Tak kto to urobil?“

„To,“ prehodil, než odišiel, „je niečo, na čom ešte pracujem.“

„Ale sám hovoríš, že sa nám míňa čas! Abe!“ Nechcela som, aby odišiel. Nechcela som zostať sama so svojím strachom. „Toto sa nedá len tak zariadiť!“

„Nezabudni, čo som ti povedal v tej súdnej sieni,“ zvolal ponad plece.

Stratil sa mi z dohľadu a ja som sa posadila na posteľ, spomínajúc na ten deň. Pri odchode z vypočúvania mi povedal – dosť presvedčivo –, že ma nepopravia. A že nepôjdem ani pred súd. Abe Mazur nedával plané sľuby, ale začínala som mať dojem,

že aj on má svoje limity. Najmä keď nám práve urobili škrt cez harmonogram.

Znovu som vytiahla pokrčený papierik a narovnala ho. Aj ten pochádzal zo súdnej siene, kde mi ho tajne podal Ambróz – Tatianin sluha a zajačik.

Rose,

ak toto čítaš, tak sa stalo čosi hrozné. Zrejme ma nenávidíš a ani sa Ti nedivím. Môžem Ťa iba požiadať, aby si mi verila, že prijatie zákona o vekovej hranici bolo pre Tvoju rasu lepšie, než čo mali v pláne ostatní. Niektorí moroji chcú nahnať do služby všetkých dampírov, či chcú alebo nie, pomocou manipulácie. Prijatie tohto zákona ich trochu upokojilo.

No píšem Ti, aby som Ti prezradila tajomstvo, ktoré musíš poznať a o ktoré by si sa mala podeliť s minimom osôb. Vasilisa môže zaujať svoje miesto v Rade. Nie je posledná Dragomírová. Žije ešte jeden, nelegitímny potomok Erika Dragomíra. Nič viac neviem, ale ak nájdeš jeho syna či dcéru, dáš Vasilise moc, ktorú si zasluhuje. Bez ohľadu na Tvoje chyby a nebezpečný temperament, cítim, že si jediná, kto sa na to dokáže podujat'. Nestrácaj čas a pusti sa do toho.

Tatiana Ivaškovová

Stokrát som si tie slová prečítala, no nič to na nich nemenilo. Ani na otázkach, ktoré zakaždým vyvolali. Je ten list pravý? Vážne ho napísala Tatiana? Naozaj mi – napriek zjavne nepriateľskému postoju – dôverovala v takejto chúlостivej záležitosti? Za morojov rozhodovalo dvanásť kráľovských rodov, ale rovnako ich mohlo byť len jedenásť. Lissa bola posledná svojho rodu a bez ďalšieho člena dragomírovskej vetvy nemala podľa morojského zákona právo na miesto a hlas v Rade, ktorá prijímala rozhodnutia. Už bolo prijatých viacero zlých zákonov, a ak je pravda, čo sa píše v liste, pribudnú ďalšie. Lissa

by s nimi mohla zatočiť – čo by sa niektorým osobám nemuselo páčiť. Osobám, ktoré už dokázali, že sú schopné aj vraždiť.

Ďalší Dragomír.

Ďalší Dragomír by znamenal, že Lissa môže hlasovať v Rade. Hlas navyše by dokázal mnohé zmeniť. Svet morojov. Môj svet – už len rozhodnutím o mojej vine alebo nevine. A jednoznačne Lissin svet. Po celý čas verila, že je sama. No... znepokojene som dumala, či by sa potešila nevlastnému súrodencovi. Ja som sa zmierila s tým, že môj otec je lump, ale Lissa svojho otca vždy stavala na piedestál. Mala o ňom len tú najlepšiu mienku. Takáto novina by jej privodila šok. Hoci som celý život zasvätila tomu, aby som ju uchránila pred fyzickými hrozbami, začínala som mať dojem, že sú aj iné veci, pred ktorými ju treba chrániť.

No najskôr som potrebovala poznať pravdu *ja*. Musela som zistiť, či ten list napísala skutočne Tatiana. Vedela som, ako na to, len by som musela urobiť niečo, čo som nenávidela.

A prečo nie? Aj tak som nemala nič iné na práci.

Vstala som z postele, otočila sa chrbtom k mrežiam a sústreďila sa na prázdnu stenu. Obrnila som sa a povedala si, že som dosť silná, aby som to udržala pod kontrolou. Odstránila som mentálnu bariéru, ktorú som podvedome okolo seba udržiavala. Okamžite sa mi uľavilo, akoby som zo seba zhodila obrovské bremeno.

Vzápätí som bola ob-
klopená duch-
mi.

AKO VŽDY, ZOSTALA SOM CELKOM DEZORIENTO VANÁ. Navôkol sa vznášali tváre a lebky, priesvitné a svetielkujúce, a ťahalo ich to ku mne. Všetky sa zhrčili do jedného veľkého mračna, akoby mi zúfalo potrebovali niečo povedať. Popravde, zrejme aj potrebovali. Duchovia, ktorí zostávali na tomto svete, boli nepokojní. Išlo o duše, ktoré sa z nejakého dôvodu nemohli pohnúť ďalej. Keď ma Lissa priviedla zo sveta mŕtvych, spojenie s ním mi zostalo. Stálo ma to veľa námahy a sebaovládania, kým som sa naučila blokovať fantómov, čo ma večne prenasledovali. Magické štíty ochraňujúce morojský Dvor držali duchov vonku, ale tentoraz som ich tu chcela. Umožnila som im prístup. Privolala som ich... ale bolo to riskantné.

Čosi mi napovedalo, že ak by nejaká duša mala mať ťažkosti s hľadaním pokoja, tak určite tá, čo patrila kráľovnej zavraždenej vo vlastnej posteli. Nevidela som však žiadnu známu tvár, no nevzdávala som sa.

„Tatiana,“ zamrmľala som, sústrediac sa myšlienkami na tvár mŕtvej kráľovnej. „Tatiana, poďte ku mne.“

Raz sa mi už podarilo privolať konkrétneho ducha: môjho kamoša Masona, ktorého zabili strigoji. Hoci sme si s Tatianou neboli také blízke ako ja s Masonom, rozhodne nás čosi spájalo. Chvíľu sa nič nedialo. Pred očami sa mi mihalo stále to isté mračno tvári a už som si začínala zúfať, keď zrazu, z ničoho nič, bola tam.